

[A. G. Normann.]

der har betænkeligheder? Hvad mener f. eks. de konservative? Vi har ikke fået noget klart udtryk derfor, heller ikke fra partiets ærede ordfører i dag. Og hvad angår de militære ledere, har de for længst vendt sig imod forslaget, medens vi dog kun har vendt os imod nogle enkeltheder. Princippet kan vi drøfte, navnlig nu, da en større nedsættelse af tjenestetiden end til 14 måneder kommer i en af det ærede medlems polemiske antydninger — ja, det er desværre kun en antydning. Det er i det hele taget en af mine lyseste forhåbninger, når jeg tænker på fremtidige debatter, at det ærede medlem nu og da måtte tage sig råd til andet end antydninger.

Men nu denne sidste antydning. Kan det nytte, at jeg spørger det ærede medlem, om vi ikke i fællesskab skal gå til de tre andre partier og spørge, om de vil være med til frivillighed oven på f. eks. en 10-12 måneders værnepligtstid og til en lidt rimeligere løn end den foreslåede? Så kunne vi da tale om det.

Da vi nu skal igennem nogle måneders afgørende forsvarsdebat, vil jeg gerne tilføje, at denne utvivlsomt kan ledes ind i et bedre spor end det hidtidige, især hvis vi også kunne nå frem til, at det ikke altid skal foregives, at det er ondskab mod forsvaret, demagogi eller spekulation, der bevæger det radikale venstre modsat de andre partiers rene saglighed; i så fald tror jeg, at debatten ville give et bedre udbytte. Det er jo sket lovlig tit siden 1949, at man har stemplet vore krav som demagogiske og utopiske for så siden at gå hen og gennemføre dem. Hver eneste besparelse, vi har fået gennemført — og de kan vel efterhånden summeres op til nogle hundrede millioner kroner foruden nogle indirekte besparelser — mødtes altid først med en barsk modstand og blev så efter nogen tids forløb gennemført, som regel med venstres stemmer, men imod de konservatives. Havde det radikale venstre ikke gjort denne indsats for en rimeligere dansk part i NATOs byrdefordeling, ville vi nu have haft en årlig udgift på omkring det beløb, man i sin tid opererede med inden for militæret, men som vel i så fald nu havde ligget tilsvarende højere. Men i alt fald, de krav, der først kaldtes usaglige, gennemførtes.

Husker man, hvordan ministeriet Erik Eriksen i 1952 lagde tingene til rette til en stationering af fremmede styrker her i landet, men at den bevægelse, vi rejste imod denne tanke, vandt et sådant gehør i befolkningen, at regeringen opgav sine planer?

Eller hvordan var det med tjenestetidsnedsættelsen fra 18 til 16 måneder? De 18 måneder, sagde man dengang, var absolut nødvendige, akkurat på samme måde som man i dag siger det om de 16 måneder, og vort krav var derfor uansvarligt. Nogle få måneder senere blev dette gennemført.

Men hvis oppositionens ordførere nu ikke vil benægte, at militærpolitikken i de sidste 5-6 år har bevæget sig mere i vor retning end i de to partiers retning, hvad om man da stoppede alt dette agitatoriske fægteri og lige så godt først som sidst gik ind i en åben og fornuftig forhandling om formerne for den rationalisering og de besparelser, der jo alligevel kommer på grund af både økonomiske, erhvervsmæssige og militærtekniske synspunkter. Til en sådan forhandling er det radikale venstre rede, og vi håber, at den snart må komme.

Med hensyn til den økonomiske situation finder vi i åbningstalen det grundtræk rigtigt, som udtrykker en blanding af forsigtighed i den økonomiske politik og handledygtighed på områder, hvor initiativ er nødvendigt. Det afgørende for os er regeringens forståelse af og enighed om, at de nu opbyggede reserver ikke må sættes over styr i forbrug, men at de må ledes ud i investeringer.

Det store mål, regeringen nu bør sætte sig i den økonomiske politik, er erhvervenes og produktionens udbygning, så vi kan nå til en større velstand og få råd til en højere levestandard for alle. Investeringerne er i stigen, og en grundlæggende del af investeringerne, nemlig erhvervsbyggeriet, det, der bagefter skal udfyldes med arbejdspladser, med maskiner og med lagre, endda i meget stærk stigning. Der er behov for mange forbrugsgoder, flere boliger, mere tøj, flere biler, flere fjernsyn, flere telefoner, kort sagt en højere realløn og en højere realindkomst; men den opnås først, efter at pengene er tjent og sat ind i produktionsapparatet, ikke før. Derfor bør regeringen ikke som de foregående regeringer falde for fristelsen til for tidligt at slippe taget i den